

Arrest

nr. 69 778 van 9 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Sri Lankaanse Tamil afkomstig uit Jaffna, Sri Lanka. U verdeelde voedselpakketten voor de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam) en haalde af en toe spullen voor de LTTE bij de coöperatieve winkel. In augustus 2006 werd u, samen met negen andere personen, door leden van de LTTE meegenomen uit de bibliotheek van Kaithadi. In Vanni werd u gedwongen om een training te volgen bij de LTTE. Na vijf dagen mocht u terugkeren naar Jaffna met de boodschap dat u zou kunnen vechten aan de zijde van de LTTE indien de burgeroorlog zou uitbreken in Jaffna. In 2007 werd Mohan, één van de jongeren die samen met u de training van de LTTE had gevolgd, doodgeschoten. Diezelfde dag kwamen militairen u zoeken bij u thuis. Na de eerste keer dat de

militairen langskwamen verbleef u niet meer thuis. Op 9 september 2007 bracht uw oom u naar een ziekenhuis en de dag erna gingen jullie naar een mensenrechtenorganisatie om bescherming te vragen. Op dat ogenblik waren er nog zes andere jongeren die bescherming kwamen vragen. U werd, samen met die zes anderen, overgeleverd aan de politie. Daar werd u verhoord door de CID (Criminal Investigation Department). De rechtbank oordeelde dat u, samen met de zes anderen, veertien dagen bescherming moesten krijgen. Na die veertien dagen werd u opnieuw voor de rechtbank geleid en zo verbleef u vier maand en half in de gevangenis. U wou de gevangenis verlaten en contacteerde een vrouw, die connecties had bij de CID en die mensen hielp om naar het buitenland te vertrekken. U deed in december 2007 een verzoek bij de rechtbank om de gevangenis te verlaten. Op 28 januari 2008 werd u vrijgelaten door de rechtbank. Tot 7 februari 2008 verbleef u bij een persoon die Rasan noemde. Op 8 februari 2008 nam u de boot richting Trincomalee en op 9 februari 2008 kwam u aan in Colombo. U verbleef tot uw vertrek uit Sri Lanka, op 1 april 2008, in een lodge, die geregeld werd door de reisagent. Daarna verbleef u twee jaar in Oeganda. Op 15 juni 2010 nam u vanuit Kampala een vlucht naar Turkije. Met de auto kwam u via enkele andere landen op 18 juni 2010 terecht in België.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: een kaart van het Rode Kruis en Human Rights Commission, een identiteitskaart, de geboorteakte van uw vrouw, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, de identiteitskaart van uw vrouw, een brief van Human Rights Commission, een brief van een advocaat, een brief van een bisschop en een brief van het dorpshoofd en een vonnis van de rechtbank.

B. Motivering

U haalt onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijke vrees moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld en beschreven in de definitie van Subsidiare Bescherming. U verklaart dat u Sri Lanka moest verlaten omdat u gezocht werd wegens banden met de "Liberation Tigers of Tamil Eelam" (LTTE). U kan dit niet hard maken. Meerdere elementen uit uw relaas wijzen erop dat u niet gezocht werd door de autoriteiten voordat u Sri Lanka verliet. U zegt dat u gezocht wordt door de CID (Criminal Investigation Department) en het leger. U verklaart dat u in april 2007 een eerste keer werd opgepakt door de militairen. U moest zich wekelijks melden. Nadat bleek dat het om een misverstand ging en dat men eigenlijk uw neef zocht, werd u met rust gelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Wanneer kort daarna een vriend van u, waarmee u samen een LTTE-training gevolgd had, werd doodgeschoten, kwam het leger u opnieuw zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Volgens uw verklaring zocht u daarna bescherming bij een mensenrechtenorganisatie. Deze leverde u over aan de rechtbank en, na ondervraging door de politie en de CID, werd u bescherming toegekend. U werd ondergebracht in een gevangenis voor veertien dagen en deze periode werd meermaals verlengd (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Het is weinig geloofwaardig dat u bescherming zoekt bij instanties die deel uitmaken van dezelfde overheid die u, volgens uw verklaring, zoekt. Het is daarnaast volledig ongeloofwaardig dat u ondervraagd wordt door één van de twee organisaties die u het meest vreest, de CID, en dat deze toch meewerkt aan uw bescherming. Daarom wordt u gevraagd of het eventueel niet gaat om een lokaal probleem met enkele individuele soldaten of leden van de CID, maar u antwoordt ontwijkend op de vraag door louter te verklaren dat u niet gezegd zou hebben door de CID te worden gezocht (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U verklaart dat u de rechtbank toelating vroeg om de gevangenis te verlaten, omdat het leven er slecht was, en dat de rechtbank op 28 januari 2008 daarmee akkoord ging (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Volgens uw verklaring was de politie ook akkoord met uw vrijlating (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het feit dat de rechtbank en de politie instemden om u vrij te laten uit de gevangenis, zelfs nadat de CID u ondervraagd had, wijst erop dat de autoriteiten u niet wilden vervolgen in Sri Lanka. Dit wordt ondersteund door uw verklaring dat uw identiteitskaart onderweg naar Colombo gecontroleerd werd en dat u geen problemen ondervond. U legt ook geen enkel bewijs voor dat u gezocht wordt door de autoriteiten in Sri Lanka. U baseert zich enkel op de bewering dat men u na uw vertrek nog is komen zoeken, maar de laatste keer dateert al van in juli 2008 (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Bovendien verklaart u dat uw familie en uw vrouw op dit moment geen problemen ondervinden ten gevolge van uw afwezigheid (zie gehoorverslag CGVS, p.2-3). Dit alles wijst erop dat uw verklaring dat u gezocht wordt in Sri Lanka onwaarschijnlijk is en aldus wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. In de gegeven omstandigheden is er geen enkele reden waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren. Uit de richtlijnen van het UNHCR 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka' (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op de LTTE. Personen die

verdacht worden van banden met de LTTE, zoals u in uw geval probeerde aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk doormiddel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt van banden met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven al werd uiteengezet hebt u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE-profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Overige documenten, die u voorlegt, zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw vrouw en de identiteitskaart van uw vrouw bewijzen enkel de identiteit van u en uw vrouw, deze wordt niet in twijfel getrokken. De documenten van het Rode Kruis en Human Rights Commission bewijzen enkel dat u ooit in contact hebt gestaan met hen. De brief van de advocaat, de bisschop en het dorps hoofd hebben op zich weinig bewijswaarde. Bovendien dateren ze van net vóór het gehoor op 26 april 2011 en hebben een zeer gesolliciteerd karakter. En het vonnis van de rechtbank toont net aan dat u vrijgelaten bent met goedkeuring van de rechtbank en de politie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève aan. Zij benadrukt dat zij de Sri Lankaanse nationaliteit heeft, Tamil is van etnische afkomst en in 2008 vluchtte uit haar land van herkomst, dat haar asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is en uit haar verklaringen een duidelijke connectie blijkt met de LTTE sinds 1995. Zij is wel degelijk gevlucht en het leger is nog steeds op zoek naar haar; zolang zij in de gevangenis zat vormde zij immers geen gevaar voor de autoriteiten, maar na haar vrijlating vormde zij wel degelijk een bedreiging door haar LTTE-verleden, zodat ze haar kwamen zoeken bij haar familie. Zij heeft tijdens de ganse oorlog in Oeganda gezeten. Hoe zou zij dit kunnen verklaren –na haar vrijlating onvindbaar en dan na de oorlog terugkeren-, vraagt zij zich af. Het dossier dient minstens te worden teruggestuurd voor verder onderzoek, nu de verklaringen wel degelijk geloofwaardig zijn.

De verwerende partij heeft geen grondig en zorgvuldig onderzoek gedaan: de documenten die zij voorlegt en waaruit wel degelijk een vrees voor vervolging blijkt wegens verdenking van steun aan de LTTE, worden niet aanvaard om tot een positieve beslissing te komen, de reden daarvan wordt niet gemotiveerd. Het feit dat men stelt dat ze een gesolliciteerd karakter hebben betekent dat men aanneemt dat ze inderdaad wijzen op een gegronde vrees maar dat men meent dat men ze niet in aanmerking moet nemen, zonder te kunnen aantonen dat het niet om oprechte documenten gaat.

De verzoekende partij werpt voorts op dat zij bij terugkeer bij het land reeds zal worden gearresteerd. De verwerende partij twijfelt er niet aan dat zij afkomstig is uit het Noorden van Sri Lanka, en Tamils die uit het noorden afkomstig zijn, nog steeds kunnen beschouwd worden als vluchtelingen, zelfs al heeft het Sri Lankaanse leger de LTTE verslagen. Dit blijkt uit de notitie van het UNHCR van juli 2009.

De verzoekende partij haalt vervolgens de criteria van de vluchtelingenconventie aan en past haar asielrelaas in deze criteria.

2.1.2. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht in het licht van de criteria tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.1.3.1. In de bestreden beslissing wordt, op basis van de richtlijnen van het UNHCR, geoordeeld dat het profiel van een Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten van Sri Lanka niet meer voldoende is om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming, en dat personen die verdacht worden van banden met de LTTE als een mogelijk risicoprofiel kunnen worden beschouwd, in welk geval moet worden onderzocht of er daadwerkelijk banden zijn met de LTTE en de asielzoeker in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming.

Ten aanzien van dit uitgangspunt doet de verzoekende partij gelden dat niet ter discussie staat dat de huidige situatie in Sri Lanka nog steeds zeer precair is en haar veiligheid aldaar onmogelijk kan worden gegarandeerd.

Uit het rapport van UNHCR van 31 maart 2011, waarvan zij passages bijvoegt, kan duidelijk worden afgeleid dat de situatie nog niet verbeterd is, dat mensen nog steeds worden vervolgd en hun levens nog steeds in gevaar zijn. Er zijn zware overtredingen geweest op het vlak van de mensenrechten en in het rapport wordt niet getwijfeld over het feit dat mensen willekeurig werden opgepakt, verkracht, gefolterd enzovoort. Zij haalt een aantal passages uit dat rapport aan en stelt dat deze verduidelijken dat zowel de LTTE als de overheid de bevolking in gevaar brengen. Zij concludeert dat de toestand in Sri Lanka thans op zijn minst ernstig en zorgwekkend is en uiterst voorzichtig dient te worden beoordeeld.

2.1.3.2. De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich steunt op de "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Sri Lanka*". Dit stuk, gedateerd 5 juli 2010, bevindt zich in het administratief dossier en lezing ervan leert dat de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij er verkeerde conclusies uit zou hebben getrokken. Immers, de passages uit het rapport waarnaar zij verwijst hebben betrekking op de mensenrechtenschendingen die werden begaan door beide partijen tijdens de laatste fase van het conflict, vóór 1 mei 2009, terwijl de verwerende partij informatie hanteert die betrekking heeft op de periode sedert het beëindigen van het conflict. Bovendien heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in recente arresten van 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08) de evolutie in Sri Lanka na de uitspraak van NA. v. the United Kingdom van 17 juli 2008, in het bijzonder na het beëindigen van gewapend conflict in mei 2009 onderzocht (zie onder meer in T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, §§ 36-66) en vastgesteld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigde de positie ingenomen in het arrest NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (NAV 2008/27), benadrukt de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil en meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren individueel als cumulatief dient te worden afgewogen. Aldus blijft het uitgangspunt dat de verwerende partij heeft ingenomen, met name dat met betrekking tot elk relaas individueel moet worden onderzocht of de aanvrager als een mogelijk risicoprofiel kan worden beschouwd, correct.

In casu komt het dus aan de verzoekende partij toe om haar individuele vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.1.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.5.1. In de bestreden beslissing komt de verwerende partij tot de conclusie dat de verzoekende partij niet kan hard maken dat zij wordt gezocht door de autoriteiten in haar land van herkomst omwille van, banden met de LTTE omdat (i) het weinig geloofwaardig is dat zij bescherming heeft gezocht bij instanties van dezelfde overheid door wie zij zou worden gezocht, (ii) één van de organisaties die zij het meest vreest –de CID- heeft meegewerkt aan haar bescherming, dat op haar vraag de rechtbank en de politie erin toestemden om haar vrij te laten zelfs nadat zij door de CID werd ondervraagd, hetgeen erop wijst dat de autoriteiten haar niet wilden vervolgen, (iii) het gegeven dat haar identiteitskaart op weg naar Colombo werd gecontroleerd en zij daardoor geen problemen ondervond, in dezelfde richting wijst en (iv) zij geen enkel bewijs voorlegt dat zij gezocht wordt door de autoriteiten en heeft verklaard dat haar familie en vrouw geen problemen ondervinden tengevolge van haar afwezigheid.

2.1.5.2. De verzoekende partij herhaalt in essentie haar asielrelaas en haar eerdere verklaringen en stelt tegenover deze motieven dat, zolang zij in de gevangenis was zij geen gevaar vormde voor de autoriteiten, terwijl zij wel degelijk als een bedreiging werd ervaren nadat zij werd vrijgelaten.

2.1.5.3. De Raad stelt dienaangaande vast dat de verzoekende partij met haar argumentatie geen concreet antwoord biedt op de vaststellingen in de bestreden beslissing die de verwerende partij ertoe hebben gebracht het niet geloofwaardig te achten dat zij zou worden gezocht door de autoriteiten in haar land van herkomst. Immers, wanneer de verzoekende partij thans stelt dat zij pas als een bedreiging werd ervaren na haar vrijlating, valt dit niet te rijmen met het feit dat zij verklaarde op eigen verzoek te zijn vrijgelaten, na instemming van de rechtbank en de politie en na ondervraging door de CID. Indien deze instanties van oordeel zouden zijn geweest dat de verzoekende partij na haar vrijlating alsnog een bedreiging zou kunnen vormen omwille van haar banden met de LTTE, dan zouden zij zich daar wis en zeker voor haar vrijlating van hebben vergewist en zou zij niet op eigen verzoek de gevangenis hebben mogen verlaten. Bovendien moeten ook de andere voormelde motieven in overweging worden genomen. De hele redengeving samengelezen, komt de Raad tot het oordeel dat zij kan worden bijgetreden, nu de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die ze in een ander daglicht zou kunnen stellen. Het feit dat de verzoekende partij zou zijn weggebleven gedurende de hele oorlog en het daaruit door haar afgeleide vermoeden dat dit haar nog meer verdacht maakt, is niet meer dan een loutere bewering, die aan het hiervoor gestelde geen afbreuk doet.

2.1.6.1. Wat betreft de beoordeling van de door de verzoekende partij voorgelegde documenten en de door haar geschonden geachte zorgvuldigheidsplicht omdat het al te gemakkelijk is ze als gesolliciteerd te bestempelen zonder zelfs te kunnen aantonen dat het niet om oprechte documenten gaat, stelt de Raad vast dat deze beoordeling als volgt luid :

“Overige documenten, die u voorlegt, zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw vrouw en de identiteitskaart van uw vrouw bewijzen enkel de identiteit van u en uw vrouw, deze wordt niet in twijfel getrokken. De documenten van het Rode Kruis en Human Rights Commission bewijzen enkel dat u ooit in contact hebt gestaan met hen. De brief van de advocaat, de bisschop en het dorps hoofd hebben op zich weinig bewijswaarde. Bovendien dateren ze van net vóór het gehoor op 26 april 2011 en hebben een zeer gesolliciteerd karakter. En het vonnis van de rechtbank toont net aan dat u vrijgelaten bent met goedkeuring van de rechtbank en de politie.”

2.1.6.2. Inzoverre de verzoekende partij erop zou alluderen dat de verwerende partij de documenten met betrekking tot dewelke zij van oordeel is dat ze een gesolliciteerd karakter hebben –de brieven van de advocaat, de bisschop en het dorps hoofd- niet kan beoordelen als zonder bewijswaarde zonder ze van valsheid te beschuldigen, weze benadrukt dat ook om andere reden de door een asielzoeker voorgelegde stukken als niet dienstig ten bewijze van de geloofwaardigheid van het asielrelaas kunnen worden beschouwd, zoals dat in de onderhavige beslissing is gebeurd. Het louter beweren dat de stukken het relaas van de verzoekende partij bevestigen, zoals zij dat in haar verzoekschrift doet, doet voorts geen afbreuk aan het geheel van de motieven van de bestreden beslissing en toont geenszins aan dat deze op een onzorgvuldige wijze tot stand zou zijn gekomen. Overigens kan daar nog aan worden toegevoegd dat stukken enkel dienstig kunnen worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.1.7. Alle gegevens die voorafgaan leiden inderdaad tot de conclusie dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij beweert, geen objectieve redenen heeft om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Derhalve dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij op grond van de voorliggende gegevens zorgvuldig heeft kunnen oordelen dat en genoegzaam heeft kunnen motiveren om welke redenen de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing een flagrante schending is van het subsidiaire beschermingsstatuut en de materiële motiveringsverplichting.

De verwerende partij, betoogt zij, twijfelt niet aan haar identiteit en nationaliteit en het feit dat zij afkomstig is uit de Jaffna-regio. De situatie is inderdaad gunstig geëvolueerd, en er zijn minder checkpoints en zoekacties. Echter, uit de UNHCR-richtlijnen waarnaar de verwerende partij verwijst, blijkt zeer duidelijk dat mensen met een LTTE-profiel nog steeds een risico lopen. De verzoekende partij stelt dat haar relaas niet de minste tegenstrijdigheid vertoont en coherent is, dat zij als vluchteling op grond van haar banden met LTTE gekend is en er dus toch een ernstige aanwijzing is dat zij inderdaad een risico kan lopen. Zij verwijst voorts dat naar het *“Country of origin report Sri Lanka”* van de UK Border Agency van 18 februari 2010 en stelt dat daaruit blijkt dat bezwaarlijk kan worden afgeleid dat men enkel Tamils arresteert die een arrestatiebevel hebben gekregen. Er zijn ook andere categorieën die geïdende worden zoals onder meer Tamils die connecties hebben met de LTTE of die illegaal uit Sri Lanka vertrokken zijn. De verzoekende partij maakt deel uit van deze categorieën. Bovendien kan er geen discussie bestaan over het feit dat de verzoekende partij Sri Lanka verlaten heeft op illegale wijze zodat zij minstens hierdoor alleen al moeilijkheden zal ondervinden en zal gedetineerd worden, zo vervolgt de verzoekende partij, en zij loopt dan ook een verhoogd risico geïdende te worden.

De verzoekende partij doet verder gelden dat de bestreden beslissing aldus niet voldoende is gemotiveerd en onzorgvuldig werd genomen. In feite blijkt uit informatie dat Tamils nog steeds worden lastiggevallen, dat er verdwijningen zijn en arrestaties, hetgeen wordt bevestigd in het rapport van UNHCR van 31 maart 2011. De situatie van Tamils die asiel hebben aangevraagd dient dan ook heel voorzichtig bekeken te worden. Voor de verzoekende partij, die drie jaar in het buitenland heeft verbleven, is het dan ook werkelijk onmogelijk om terug te keren naar Sri Lanka, en zij toont aan in aanmerking te komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut. De algemene situatie is er thans zeer ernstig, en er is sprake van een intern gewapend conflict. Niet alleen de algemene toestand in Sri Lanka maakt het voor haar onmogelijk terug te keren, maar ook haar persoonlijke toestand. Zij verdient dan ook het voordeel van de twijfel. In het licht van een aantal cumulerende risicofactoren, met name het feit dat zij afkomstig is uit het noorden, reeds eerder werd gezocht door het leger en in Europa heeft verbleven. Zij vreest dan ook slachtoffer te worden van onrechtmatige detentie, moord, ontvoeringen en verdwijningen.

De verzoekende partij stelt te behoren tot 1 van de 3 subgronden van de subsidiaire bescherming die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Bovendien vreest zij dat artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst.

De beslissing is, gelet op de gewijzigde situatie in Sri Lanka en gelet op het gebrek aan een intern vluchtalternatief derhalve onredelijk, aangezien zij uit het noorden komt, Tamil is en nergens anders terecht kan om bescherming te zoeken.

2.2.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een loutere verwijzing naar de origine en de afkomst uit het noorden van Sri Lanka volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij dit risico loopt, nu reeds sub 2.1.2.3. werd vastgesteld dat met betrekking tot elk relaas individueel moet worden onderzocht of de aanvrager als een mogelijk risicoprofiel kan worden beschouwd.

2.2.3. De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij's asielrelaas ongeloofwaardig is en meent dat zij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan zij thans niet dienstig verwijzen naar haar profiel als zijnde gezocht door de autoriteiten omwille van banden met de LTTE. Aangezien de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij om die reden zou worden geïdende in haar land van herkomst, en derhalve evenmin is aangetoond dat zij het land op een illegale

manier zou hebben verlaten, kan ook deze loutere bewering niet als afdoende worden beschouwd voor het toekennen van deze beschermingsstatus. Voorts dient benadrukt dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij deze vrees omwille van het illegaal verlaten van het land en het daaropvolgend indienen van een asielaanvraag, bij de verwerende partij heeft geuit zodat alleen al om die reden het document dat de verwerende partij bij haar nota heeft gevoegd met betrekking tot de terugkeer van Tamil asielzoekers op de luchthaven van Colombo, als antwoord op het middelonderdeel van de verzoekende partij, in beschouwing moet worden genomen bij het beoordelen van dit specifieke risico. In dit document, gebaseerd op informatie verstrekt door de UK Border Agency en de Danish Immigration Service, wordt gesteld dat in het begin van 2010, ingevolge het grote aantal terugkeerders naar Sri Lanka, logistieke problemen rezen die leidden tot een duidelijke verzachting van de inreisprocedure. Terugkeerders waarvan werd vermoed dat ze ex-asielzoekers waren werden ondervraagd, gefotografeerd en hun vingerafdrukken werden genomen en daarna overgedragen aan een familielid of een vriend, die garant moet staan voor de betrokkene. Wie niet als asielzoeker geïdentificeerd wordt, kent geen problemen, en indien dat wel het geval is moet de betrokkene een controleprocedure doorlopen die enkele uren duurt. Enkel personen waarvan vermoed wordt dat ze betrokken zijn geweest bij ernstige feiten –de verzoekende partij toont met haar beweringen geenszins aan dat zij aan dat profiel voldoet- worden op een ‘watch list’ gezet. Gelet op deze vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar terugkeer zou leiden tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en meer in het bijzonder wat de situatie zoals geviseerd onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt wel dat er in Sri Lanka sprake is van een conflict zoals bedoeld in de voormelde bepaling, maar gaat eraan voorbij dat uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt en die hierboven reeds werd aangehaald blijkt dat de situatie in Sri Lanka, zoals dat omstandig is gemotiveerd in de bestreden beslissing, sedert de beëindiging van het conflict in mei 2009 gunstig is geëvolueerd en er thans geen sprake is van een situatie van gewapend conflict als bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Noch haar loutere bewering dat het anders zou zijn, noch een verwijzing naar het UN-document van 31 maart 2011 dat zij reeds eerder aanhaalde, kan de Raad ervan overtuigen dat daar anders over zou moeten worden geoordeeld: immers, dit document, getiteld *“Report of the Secretary-General’s panel of the experts of accountability in Sri Lanka”* hebben betrekking op de laatste fase voor de beëindiging van het conflict in mei 2009, zoals dat reeds eerder werd vastgesteld en heeft aldus geen betrekking op de actuele situatie ter plaatse, zodat het niet van aard is om de informatie van de verwerende partij en de conclusie die zij daaraan heeft verbonden in een ander daglicht te stellen.

2.2.5. De verzoekende partij heeft derhalve niet aangetoond dat in haren hoofde een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Het feit dat zij niet zou beschikken over een intern vluchtalternatief is derhalve niet relevant, nu dit enkel moet worden onderzocht indien een reëel risico wél zou worden aangenomen.

2.2.6. Niettegenstaande het gegeven, ten slotte, dat artikel 3 van het EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552), stelt de Raad vast dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Hiervoor werd reeds gesteld dat dit niet is aangetoond.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam heeft kunnen besluiten dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS